

Thật ra, em vẫn còn thích anh

Tôi chẳng biết nói thế nào nữa nhưng cho đến tận bây giờ, thật ra, tôi vẫn còn thích anh...rất rất thích anh...và tôi tin một ngày nào đó chúng tôi sẽ được gặp lại nhau, sẽ bắt đầu một câu chuyện mới...

16 tuổi, cái tuổi đẹp nhất của đời người, cái tuổi của sự bông bột ham chơi, cái tuổi bắt đầu sự trưởng thành, và cái tuổi của những rung động đầu đời...

Mẹ tôi nói 16 tuổi – tôi đã trở thành một thiếu nữ rồi, nên có nhiều thứ phải thay đổi. Đối với tôi, so với cái năm dậy thì hồi lớp sáu và lúc thành thiếu nữ bây giờ chẳng có gì khác nhau, tôi cũng không biết ở tôi có cái gì mà phải thay đổi như mẹ nói. Lúc nào mẹ cũng sợ tôi hư hỏng vì ở cái tuổi này hay hòa theo bè bạn nên giữ tôi trong nhà như kho báu. Tôi cũng lên cấp 3 rồi, lớn hơn trước nhiều nên đâu phải ai nói gì cũng nghe mà mẹ tôi cứ quan trọng thái hóa vấn đề.

Tôi học lớp nâng cao ở một trường cấp ba bình thường trên thành phố. Mọi người ai cũng hỏi tôi vì sao không thi vào trường chuyên. Buồn cười thật !! thời buổi bây giờ có ai mà chẳng thích học ở những trường tiếng tăm danh giá chỉ tại chúng nó không đủ trình độ thông minh để so đo này nọ hoặc là nhà không có điều kiện để chạy đua vũ trang học thêm học bớt trong những trung tâm hàng đầu thành phố - tôi cũng thế. Được học lớp chọn là tôi hạnh phúc vô cùng rồi.

Ngày thứ nhất đi học tôi đâm phải một anh lớp trên, ngày thứ hai chúng tôi lại đụng trúng nhau, ngày thứ ba tôi cũng vấp chân của anh ấy một lần nữa. Tôi đem chuyện đó kể với mẹ, mẹ lại bảo do lúc thi vào, vì chép bi bài của thằng ngồi bên nên giờ bị quả báo. Tôi không hiểu sao mẹ lại nhớ dai chuyện đó kinh khủng, biết vậy tôi đã không kể rồi. Tôi hậm hực bỏ lên giường đi ngủ. Lúc cô giáo xếp ban cán sự lớp, vì đứng trong top năm nên tôi được phân công vào đội cờ đỏ, dù chỉ là một chức vụ vô cùng nhỏ nhưng tôi rất vui vì không bị dọn vệ sinh. Bữa học đầu tiên tôi làm quen nhiều bạn gái trong lớp lắm, tôi lại được ngồi cạnh con bạn thân 7 năm trời. Ôi còn gì hạnh phúc hơn. Vì thân quá nên có rất nhiều chuyện để chúng tôi nói với nhau,thế là không ít lần tôi và nó bị giáo viên mắng.

Lúc ăn trưa tôi lại đụng phải cái anh hôm trước, tôi ngược lên nhưng không
Ngờ anh lùn như vậy, tôi quay qua nói với con bạn: - Thăng đó lớn hơn mình
mà đứng bằng tao rồi, lùn quá mà ha

- Anh Khiêm, đội trưởng cờ đỏ đó, mày không biết à ? – Con bạn tôi đáp -
Không! Buổi giao lưu họp mặt hôm trước tao không đi. – Tôi trả lời tỉnh bơ

Hình như anh đã nghe tôi bảo anh lùn nên cũng lườm lườm rồi bỏ đi. Lúc ra
về, vì xe tôi để gần xe anh nên anh liền trả thù: - Người gì vừa béo vừa lùn
như heo

Thật ra thì tôi không có béo đâu,thề luôn. Lên cấp ba tôi chỉ cao 1m57 nặng
50kg nên chỉ hơi mũm mĩm tí thôi. Còn anh thì chỉ nhỉnh hơn tôi một chút,
1m62 là cùng. Suốt mấy năm đi học tôi toàn bị trêu là “Nhiên múp”, nhưng
tôi đâu có bận tâm vì lúc đó mẹ tôi toàn bảo như vậy mới xinh mới dễ thương
làm tôi toàn tưởng thật. Nên lúc bị anh chọc tôi vẫn cảm thấy bình thường,
chỉ cười một phát cho anh tức rồi nhảy lên xe đạp về.

Và cũng đến lượt lớp tôi trực cờ đỏ, tiết sinh hoạt cô giáo bảo tôi xuống
phòng hội đồng để anh chị khóa trên hướng dẫn. Thật trùng hợp anh là người
phụ trách lớp tôi. Vì cũng chưa quen biết mấy nên tôi rất giữ khoảng cách,
ngồi xa anh cả mấy trăm dặm. Anh cười nói: - Sợ gì chứ, anh không ăn thịt
đâu, ngồi vậy sao anh hướng dẫn được.

Vì lúng túng nên tôi trả lời đại một câu mà quên suy nghĩ:

- Nhưng...Em thích!!

- Thích gì kì vậy, em ngại chứ gì. Em có vẻ rụt rè nhỉ?

- Đâu, với con trai như anh mới vậy.

- Anh thì sao?- Anh ngạc nhiên hỏi.

Lúc đó do tôi ngại quá nên thật thà bóc toẹt ra tất cả:

- Mẹ em nói con trai lớp lớn mà lên cấp ba rồi thường có tính sở hữu rất cao
nên...

- Em nói gì vậy... bày em chấm điểm thôi mà em nghĩ vớ vẩn thế. Thôi em chỉ cần xích lại 2 cái ghế nữa là được rồi.

Tôi không biết lúc đó tại sao tôi lại dễ dàng gọi “anh” ngọt sớt như thế. Ở nhà tôi toàn bị mắng vì chưa bao giờ xưng hô lễ phép với anh trai. Do khoảng cách hơi xa nên anh cũng chẳng hướng dẫn rõ ràng gì, đôi lúc còn nhìn tôi rồi như kiểu cười nhạo: - Em ngồi như vậy mà làm được gì. Thôi có điện thoại, zalo, facebook gì không cho anh xin rồi tối anh gửi tài liệu qua cho. Tại mẹ tôi lúc nào cũng hay kiểm soát nên cứ đòi kết bạn facebook của tôi để theo dõi, vì vậy tôi chẳng muốn đưa cho anh nick fb. Tôi bất đắc dĩ phải cho anh số điện thoại lẫn zalo. Tối đó anh gửi cho tôi mở tài liệu: - Em nhận được chưa

- Rồi anh

- Đọc kĩ đi nhé, làm miết rồi quen thôi

- Vâng anh

Tôi chưa bao giờ ngoan ngoãn dạ vâng với người lớn cả, vậy mà bất giác tôi lại nói như thế với anh. Tôi cũng chẳng hiểu tôi nữa. Mẹ tôi thường bảo đó là “khôn nhà dại chợ”.

Anh lại nhắn:

- Bữa sau em giảm bớt cự ly đi. Anh cũng biết suy nghĩ lắm, có làm gì được đâu.

- Em đâu biết, em chỉ nghe mẹ em bảo sao làm vậy thôi.

- Nghe lời mẹ ghê vậy, ngoan thế. Lo học bài rồi ngủ sớm đi “cô nương”

- Vâng, em đọc xong cái này đã.

- Em ngủ ngon, để giữ sức khỏe.

Lúc nào nhắn tin với anh cũng vậy. Anh quan tâm, nhắc tôi ngủ sớm. Anh cũng hay nói tôi lo học hành, bảo ban các thứ, nhiều lúc anh cứ như mẹ tôi vậy.

Nhắn tin với anh ít lần, rồi một hôm, có vài đứa qua lớp tôi nói:” Bé nào là bé nhiên?” và cũng lại hỏi tôi:” Bé thân với anh Khiêm lắm hả?”. Lúc đó tôi từ chối,bảo là không có. Tôi lấy làm lạ nhắn tin, hỏi anh cho ra nhẽ: - Sao bọn lớp anh hay qua tìm em thế?

- Tại anh bảo có một bé khóa dưới dễ thương mà nói chuyện vui lắm!

- Nói chuyện vui gì?

- Thì chuyện em bảo con trai như anh có tính sở hữu cao rồi sợ anh không kiểm soát các thứ...

Tôi bị xấu hổ khi anh nhắc lại chuyện lúc trước nên đành đánh trống lảng: - Còn dễ thương nghĩa là như thế nào chứ?

- Sao? Em xinh thật mà, lớp anh ai cũng nói thế.Chỉ cần giảm vài cân là chuẩn women rồi. Hi Tôi chẳng thích ai xía vào việc đó cả đặc biệt là những đứa bảo tôi giảm cân, tôi như thế này là đẹp rồi, chẳng cần phải dính líu tới đến mấy việc cân nặng đó làm gì. Thế nên tôi liền tắt điện thoại và đi ngủ sớm, không thèm chào hỏi như mọi khi. Sáng hôm sau, tôi gặp anh ở nhà để xe, anh kè kè đi bên rồi hỏi : - Sao hồi tối em ngủ sớm thế ?

- Em mệt

- Mọi bữa thức khuya lắm mà.

- Mọi bữa khác, bây giờ khác.

- Hay là nghe lời anh nhắc hả? Ngoan thế !

Nói rồi anh bất chợt xoa đầu tôi và vội vã chạy nhanh vào lớp, anh còn ngoảnh mặt lại nhìn tôi rồi cười mỉm. Nếu là bình thường, có ai sờ vào người tôi,chưa nói là trên đầu thì cũng đã bị ăn đấm ,nhưng...tại sao tôi lại đứng hình trước anh.

Năm đó trường tôi có chọn đội tuyển để đi thi học sinh giỏi, tôi cũng có đăng kí thi thử. Buổi tối trước khi thi anh nhắn tin dặn dò tôi đủ kiểu, tôi cũng vâng vâng dạ dạ nhưng chả học hành gì. Lúc thi xong cũng nhẹ nhõm vì làm được hơn sáu mươi phần trăm, anh lại nhắn tin hỏi han chuyện làm bài, tôi

cũng nói ớn cho qua chuyện. Lúc sắp có kết quả, người hỏi động viên tôi cũng là anh: - Em biết kết quả chưa vậy?

- Dạ chưa

- Có cần anh hỏi giúp không?

- Thôi ạ!

- Anh mới vừa hỏi số điện thoại thầy dạy toán lớp em nè, anh điện hỏi giúp cho nhé!

- Mốt có điểm rồi mà anh!

- Mình phải biết để chuẩn bị chứ em, đưa đề đây, anh giải lại cho nè. Nghe nói năm nay đề khó lắm!

- Dạ vâng, em bỏ hai bài

- Vậy là khả năng đậu không được cao rồi, để anh điện thầy cho chắc nhé! Rồi lát nữa anh giải hai bài đó giúp cho. Em cứ để anh.

- Thôi anh ạ, đậu cũng được mà không đậu cũng không sao.

- EM nói vậy sao được!

Rồi 10 phút sau anh lại nhắn tin:

- Anh vừa hỏi thầy, em đậu rồi, chúc mừng nhé!

Tôi vờ không quan tâm thế thôi nhưng lúc biết được kết quả tôi lại la lớn lên, khoe ngay với mẹ. Và rồi lần đầu tiên tôi được một người quan tâm như thế ngoại trừ mẹ tôi ra.

Vào giờ thể dục, lớp tôi và lớp của anh trùng tiết. Trời tháng 9, tháng 10 nóng như lửa đốt, tính tôi lại không chu đáo nên cũng chẳng chuẩn bị nước uống mang theo. Cả lớp chỉ có mỗi một thằng trốn ra ngoài mua được chai sting, tôi bèn chạy theo năn nỉ các kiểu xin uống nhưng nó lại không cho. Thấy vậy, anh chạy lại tay cầm bình nước lọc, đưa cho tôi và nói: - Nếu em khát thì cầm

lấy mà uống . Đừng đi theo xin nước bọn con trai anh buồn lắm đấy!

Tôi chần chừ:

- Thôi anh, em cũng chẳng khát lắm đâu.

- Em lấy nhanh đi, nếu không bọn lớp anh nhìn thấy rồi lại chọc - Anh giục.

Tôi lúng túng mãi không biết làm thế nào nên nhận đại. Đám con gái đi theo với tôi, nghe vậy đứng ồ lên, hú râng trời. Nhưng hôm đó, chẳng may lại bị chị Thùy học chung lớp với anh bắt gặp. Và từ đó bắt đầu có tin đồn anh và tôi là người yêu của nhau. Nhìn nhận được sự việc ngang trái nên anh liền chủ động nhắn tin cho tôi: - Em có quen chị Minh Thùy lớp anh không?

- Không biết, em không quen.

- Vậy tại sao anh nghe nói chị ấy biết chuyện đưa nước. Em nói cho Chị ấy hiểu đi.

- Em cũng không biết hay là để em qua giải thích với chị ấy.

- Uhm em nói đi, mà em đừng hiểu nhầm, chị Thùy mới là người yêu của anh.

Lúc nghe được chuyện đó tôi cũng hụt hẫng vô cùng. Rồi tôi tìm chị để nói rõ ràng nhưng chị lại cộc cằn chẳng hiểu ý tôi gì hết: - Em không phải ny của anh Khiêm đâu, nên chị đừng chọc nữa ạ.

- Bé nói như vậy là ý gì, bé đang khoe khoang anh ấy thích bé hả

- Ờ...Không có ạ

- Bé biết chị thích đơn phương anh Khiêm nên mới làm vậy chứ gì. Bỏ đi bé, coi chừng chị đó Chị hăm dọa đòi đánh tôi nhưng rồi cũng bỏ đi. Không biết sao anh lại nghe được vụ đó, anh chặn tôi lại rồi nói: - Chị ấy làm gì em vậy?

- Không có đâu.

- Anh biết mà. Nếu lần sau chị ấy có làm gì em, thì nói với anh, anh xử lí hết

cho.

- Anh xử lý kiểu gì, chị ấy là người yêu anh mà – Tôi đáp.

- Anh nói đùa mà em cũng tin à ? Nói nhỏ em nghe nhé, chị ấy chỉ thích đơn phương anh thôi. Em thấy có ai lại đi tung tin người yêu mình thích đứa khác như chị Thùy chưa ? Em ngốc thật!

Bị anh lừa tôi xấu hổ, hất tay anh ra rồi bỏ đi. Tối đó chúng tôi lại nhắn tin với nhau, cũng là anh mở lời trước: - Giận anh à?

- Đâu có.

- Nói thật đi. Anh thấy rõ ràng mà!

- Làm gì có, em lúc nào cũng xem anh như anh trai mà sao giận anh được.

- Em xem anh là anh trai hả ?

- Vâng!

- Vậy thì không may thật

- Sao vậy anh?

- Vì anh lỡ xem em như người yêu mất rồi.

- Hả?

- Thì...Anh thích em!!Thật đó. Còn em...?

Nhận được tin nhắn, tim tôi cứ đập liên hồi, không hiểu tại sao. Tôi cũng chẳng muốn trả lời ngay. Trước giờ, tôi luôn nghĩ còn nhỏ mà có người yêu là hư hỏng, nhưng làm sao đây, hình như tôi cũng lỡ thích anh mất rồi. Tôi chẳng biết bắt đầu từ khi nào nữa, nhưng càng tiếp xúc với anh thì tôi lại càng mến và cái cảm xúc đó lại trào lên. Khi nhận được lời thổ lộ của anh, ngay lập tức trong đầu tôi bắn ra ngay câu trả lời, như thúc giục tôi phải trả lời là đồng ý, phải bày tỏ ra tất cả. Và lúc đó, tôi mới nhận ra rằng tôi đã thích anh. Mọi hôm có tâm trạng thì tôi lại kể hết cho mẹ nghe, nhưng bây giờ tôi không

thể cho mẹ biết chuyện này, nên tôi quyết định nói cho con bạn thân: - Đan này !Anh Khiêm tỏ tình với tao đó.

- Thật chứ! Tao thấy mày cũng thích anh ấy, vậy thì đồng ý đi.

- Đâu có được, mới cấp 3 mà bồ bịch gì, mẹ tao biết là đuổi khỏi nhà luôn.

- Mệt mày quá Nhiên ơi, học thì học mà bồ bịch thì bồ bịch. Lúc nào học xong thì mày nhắn tin cho anh, mày đừng để lộ tin nhắn, biểu hiện bình thường, ít đi chơi thì mẹ mày không biết đâu. Như tao nè, gần một năm rồi mà có chuyện gì đâu. Bây giờ mày từ chối thì sẽ nuối tiếc lắm.

- Uhm, để tao nghĩ kĩ đã.

Suốt hôm ấy, ngồi trong lớp tôi chẳng thể nào tập trung được. Lúc đó tôi chỉ nghĩ rất đơn giản, tôi không biết chuyện này sẽ đi đến đâu, nhưng anh là người tốt, và tôi cũng thích anh, đây mối tình đầu nên tôi không muốn làm ai buồn, cả tôi nữa. Với một người cảm nhận tình yêu chỉ trên phim ảnh như tôi, khi nghe được lời tỏ tình lần đầu tiên thì ai mà chẳng hạnh phúc chứ, nhất là đối với lúc tôi đã thích anh sâu đậm thế này, thật sự là tôi không muốn buông nó ra. Tôi sợ mẹ, sợ sa sút học hành nhưng đừng để cho mẹ biết là được , rồi hôm nào học xong rồi mới nhắn tin, đi chơi với anh thì có ảnh hưởng gì đâu chứ. Thế nên, vừa vứt cặp xuống tôi đã vội vã chủ động nhắn tin: - Anh này! Chuyện hôm qua đó...

- À, anh chỉ muốn cho em biết về tình cảm của anh thế thôi, anh cũng biết em chỉ xem anh là anh trai nên việc em chấp nhận hay không thì anh cũng chẳng ép.

- Em...Cũng thích anh!!

- Vậy là em đồng ý rồi hả.

- Dạ...Em xin lỗi vì đã vô tình nói anh là anh trai.

Từ đó, tôi và anh là một cặp, dù ai cũng biết nhưng ở trong trường chúng tôi cũng chẳng mấy thân mật vì sợ giáo viên dị nghị. Cứ mỗi lần đi đâu là tôi cũng bị chọc, thật là ngại chết đi được!

Vì không thông báo nên ngày sinh nhật của tôi chẳng một ai nhớ, ngoại trừ mẹ tôi. Mẹ đưa cho tôi 100 ngàn rồi bảo cầm đi mà đãi bạn nhưng tôi đã đem đi mua áo hết rồi, coi như là tự thưởng cho bản thân. Đang rầu rĩ ngồi trong lớp thì tôi nhận được tin nhắn từ anh: - Gần ra chơi rồi, cho anh mượn năm phút.

Tôi chẳng hiểu anh nói có ý gì, mà đang trong tiết toán nên tôi cũng phớt lờ không trả lời. Rồi sau hồi trống ra chơi chừng năm phút, đang gục xuống bàn thì tôi nghe tụi bạn hét lên. Một bước, hai bước, rồi ba bước, anh tiếng đến gần tôi, tay cầm gói quà hồng hồng xinh xinh, cười nói: - Cô nhóc của anh sinh nhật vui vẻ.

Rồi anh quay bước đi, tôi then đỏ bừng mặt trước những cái ồ lên của đám bạn. Thấy tôi lúng túng con bạn ngồi bên chộp lấy hộp quà, cất vội vào cặp tôi. Từ lúc đó tôi bần thần suy nghĩ cũng chẳng để ý đến hộp quà, mãi cho đến khi về nhà, tôi xớ ý để quên trên bàn học nên mẹ tôi phát hiện ra ngay. Mẹ tỉnh mắt lắm, vừa nhìn qua là biết áo cặp rồi, mẹ gặng hỏi tôi: - Quà ở đâu đây con.

- Con Đan tặng con đó mẹ.

- Xạo, trên áo còn in cả 2 năm sinh khác nhau này con

Trong lúc lúng túng tôi định sẽ khai hết nhưng cũng chẳng thật bao nhiêu: - Dạ... lúc đến lớp con thấy nó nằm trong hộp bàn nhưng không biết của ai, nghe mấy bạn nói là của anh nào đó lớp trên.

- Thôi con, không biết thì đừng lấy của người ta, đem trả lại đi.

Tôi dạ dạ vâng vâng nhưng lại đem lên phòng cất kĩ. Rồi ngày cuối năm, đội cờ đỏ vì hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ nên được nhà trường thưởng cho 2 trăm ngàn và chúng tôi quyết định liên hoan một bữa cho đã đời. Hẹn nhau 3 giờ chiều nhưng 2 rưỡi tôi đã ra khỏi nhà. Vì vội quá, tôi chẳng để ý bánh xe, nên tới giữa đường thì phát hiện nó bị lủng, may nhờ có một người chị đi cùng đã giúp tôi kéo nó tới tiệm sửa. Thế nhưng xe lại hết điện nên chị chẳng chở tôi được, định gọi mẹ ra đón nhưng rồi.. anh đến thật đúng lúc. Anh bảo ngồi lên anh chở, tôi chần chừ một lúc rồi cũng đồng ý. Ở phía sau tôi then đỏ cả mặt, còn anh thì vô tư hỏi han đủ thứ, tôi đều trả lời cộc lốc, biết tôi xấu

hồ nên anh cũng hạn chế. Đến khi dừng đèn đỏ, vì phanh gấp nên tôi va vào lưng anh, tôi lại càng thẹn, chị gái đi cùng lúc này, thấy vậy cũng cười. Đến khi vào quán rồi, cái đám đó lại tạo mọi điều kiện ép tôi ngồi gần anh làm tôi chẳng ăn được miếng nào. Biết tôi thích đọc truyện, nên tiện thể anh chở tôi đi thuê mấy cuốn tiểu thuyết, sau đó, anh cũng đưa tôi về đến tận hẻm, trên đường anh có hỏi: - Là anh làm em ngại phải không?

- Dạ...không phải, tại em hơi mệt

- Nếu có thì anh xin lỗi, lần sau anh không ngồi gần em nữa.

Nghe anh nói vậy tôi cũng thấy chạnh lòng nên nín câm. Lúc về đến nơi, anh nhắc tôi vào nhà cẩn thận. Đi được một quãng thấy anh vẫn đứng nhìn theo, bất chợt tôi chạy lại nói khê với anh: - Được anh chở, ngồi gần anh như vậy, dù ngại nhưng em..vui lắm!

Nói rồi, tôi bỏ chạy thật nhanh vào nhà. Đó là tôi nói thật. Và từ trước đến nay tôi chưa bao giờ làm anh hạnh phúc cả. Như vậy có thể coi là món quà đầu tiên tôi tặng cho anh.

Kỳ nghỉ hè cũng đến, tôi và anh sẽ không gặp nhau 2 tháng. Có lúc anh nhắn tin làm nũng đủ kiểu, có khi là bảo nhớ tôi, hay là căn nhắc mình bị ốm. Vì không thích mấy cái đó, tôi phớt lờ. Ngày nào anh cũng đi học thêm ngang qua nhà tôi. Do buổi chiều, ba mẹ đi làm vắng cả, nên anh thường gọi tôi ra, có lúc anh mua cho tôi bịch bánh tráng trộn, có lúc anh mua cho tôi ly trà sữa, hay có lúc anh lại mua hộp bắp xào. Ăn của anh mãi đâm ra cũng ngại và tôi quyết định không nhận nữa nhưng anh lại không chịu, đưa tiền anh cũng không lấy. Biết tôi hay ăn vặt, vì vậy anh thường quan tâm tôi như thế.

Rồi cứ vậy, tôi và anh cũng đi qua bao nhiêu ngày tháng. Vào giữa học kì năm này, tôi nhận thấy mình học sút, dù vẫn đủ được học sinh giỏi nhưng số điểm thì ít đi trông thấy. Do tối nào tôi cũng nhắn tin với anh, lúc đầu tôi chỉ nghĩ đơn giản là lúc học xong rồi mới nói chuyện với nhau...Nhưng nó đâu dễ như tôi tưởng, ngồi học tôi không tài nào tập trung được, vì vậy hôm nào tôi cũng nghỉ sớm rồi cầm điện thoại nói chuyện với anh cả buổi. Cho đến khi tôi nhận được con 5 điểm toán, tôi vẫn tỉnh bơ xé đi, rồi cô giáo chủ nhiệm cũng điện đến mẹ tôi nói về chuyện học hành. Tôi biết mẹ buồn lắm, mẹ bảo tôi ngồi xuống nói chuyện, hỏi tôi có việc gì trong lòng, nói hết ra để mẹ giải

quyết, cho tôi khỏi bận tâm mà học hành. Làm sao tôi có thể nói chuyện của tôi và anh, vì vậy tôi lắc đầu nói không có, tôi chỉ bảo do chương trình quá khó không theo kịp. Hôm đó, tôi nghe mẹ bàn với bố về việc cho tôi đọc học thêm trung tâm anh ngữ quốc tế để cải thiện, tiền học đắt đỏ, mấy triệu một tháng lận. Bố và mẹ chỉ là nhân viên bình thường, mọi ngày thì cũng vay mượn đủ đường, bây giờ cho tôi vào học nữa thì mẹ sẽ phải tăng ca vô cùng vất vả vì mẹ tôi đag bị bệnh. Nghe vậy, tôi thương bố và mẹ vô cùng. Sau ba ngày suy nghĩ, tôi đành phải cắn rứt chỉ tay với anh dù tôi vẫn còn thích anh rất nhiều. Anh cố níu kéo, không chịu chia tay nhưng tôi vẫn dứt khoát vì chuyện học. Còn anh, sau hôm đó, chỉ nghĩ tôi buông vì không còn tình cảm nữa. Thình thoảng chúng tôi vẫn nhắn tin với nhau, anh vẫn quan tâm tôi, nhưng không bằng trước. Rồi đến gần hết học kì 2, anh khóa fb, zalo, cả số điện thoại cũng không liên lạc được. Chẳng nhắn tin, không gọi điện, tôi buồn và nhớ anh vô cùng, cả hai chúng tôi đều không có thói quen là nhớ số điện thoại. Tôi vẫn lạc quan, chỉ nghĩ anh thi ở TP.HCM nên rồi chuyện gặp nhau cũng dễ dàng.

Sắp đến kì thi, tôi cũng không nghe gì từ anh. Rồi sáng hôm ấy, tôi chở mẹ ra bến xe để về quê nội, đang định quay xe đi, tôi chợt nghe, có ai đó gọi tên tôi với một tiếng nói vô cùng quen thuộc. Bất giác tôi quay lại và...thấy anh. Cho đến tận bây giờ ,vẫn là anh chủ động: - Nhiên này...! – Anh gọi

- Anh..anh đi thi hả? Ở đâu vậy? – Giọng tôi ngen ngào

- Anh thi ở..Hà nội.

- Khi nào anh về sài gòn?

- Anh...chuyển nhà ra Hà Nội rồi. Anh định thi Y và học ở đó

Và lúc này nước mắt tôi bỗng ứa ra, tôi run run:

- Tại sao em liên lạc với anh không được

- Anh khóa nick fb ôn thi nên cũng bị mất, anh nghĩ em ít dùng nên không tạo tài khoản mới, còn điện thoại anh hư rồi, cả sim luôn, anh cũng không nhớ số em. Với lại...anh nghĩ em chẳng còn thích anh nên chẳng dám làm phiền Tôi nói trong nước mắt

- Anh...ngốc quá!Thật ra, em vẫn còn thích anh...thích rất nhiều,trước đây cũng vậy và..bây giờ vẫn vậy.

Bất chợt anh kéo tay tôi, ôm đầu tôi vào lòng và khẽ nói: “Anh...cũng vậy!”. Nước mắt tôi thấm ướt cả áo anh. Lúc lên xe, tôi vẫn đứng nhìn theo, anh ngoảnh đầu lại hét to lên: “Anh sẽ tìm mọi cách để liên lạc với em”. Tôi quay trở về với tâm trạng nặng trĩu, vì lúc đó quá hoảng loạn nên đến cả số nhà, địa chỉ, và những cái cần thiết của anh tôi cũng chẳng hỏi. Cách đó mấy ngày, tôi đã thay tên facebook làm sao mà anh dễ dàng tìm được.

Sau hôm đó, tôi quyết tâm năm sau thi vào trường Y, tôi xin bố mẹ thi ở Hà Nội để được gặp anh. Hơn 3 tháng, kể từ khi cuộc gặp gỡ định mệnh đó diễn ra, tôi vẫn cố hết sức lục tung cái facebook lên để tìm nick mới của anh,vì tôi biết việc tìm số điện thoại hay zalo còn khó khăn hơn gấp trăm ngàn lần. Tất cả các tài khoản mang tên giống anh tôi đều nhắn tin cả, nhưng cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa tìm ra kết quả. Hồi trước, tôi rất ít dùng facebook nên chỉ kết bạn với mỗi mình anh, tôi định tìm mấy người trong lớp anh hỏi han nhưng vẫn không biết cách nào để liên lạc.

Cho đến gần một năm sau, tôi gặp được chị Minh Thùy năm xưa, chị ấy nói tất cả mọi người đều không ai biết gì về anh cả. Tôi một lần nữa lại bật khóc, nhưng cho đến tận bây giờ tôi vẫn đặt niềm tin vào đó, vẫn cố tìm anh, vẫn cố học để vào được Y Hà Nội và...vẫn còn thích anh, thích rất nhiều, tình cảm ngày ấy cho đến hôm nay vẫn không thay đổi. Tôi vẫn nhớ, anh có nói là sẽ cố tìm tôi và tôi tin điều này. Tôi có cảm giác, ở Hà Nội, chắc anh cũng lòng sục cả lên như tôi, vì tôi nghĩ anh vẫn còn...thích tôi như ngày trước. Tôi không biết đó là do ông trời sắp đặt, hay chúng tôi chẳng có duyên, dù nhiều lần tôi cố quên đi nhưng rồi không làm được, có lẽ tôi đã cho đi quá nhiều tình cảm, nó chưa đến mức là yêu nhưng vượt qua cả chữ thích rồi. Tôi chẳng biết nói thế nào nữa nhưng cho đến tận bây giờ, thật ra, tôi vẫn còn thích anh...rất rất thích anh...và tôi tin một ngày nào đó chúng tôi sẽ được gặp lại nhau, sẽ bắt đầu một câu chuyện mới...